

† Fra Drago Škrobo (1943. – 2008.)

Fra Drago Škrobo, član Hercegovačke franjevačke provincije, opremljen svetim sakramentima umirućih preminuo je u 65. godini života, 46. godini redovništva i 39. godini svećeništva u franjevačkom samostanu sv. Ante na Humcu (kod Ljubuškog) u srijedu 30. siječnja 2008.

Pogrebno koncelebrirana sv. misa u samostanskoj crkvi na Širokom Brijegu predvodio je provincijal dr. fra Ivan Sesar u petak 1. veljače 2008. Na misi je sudjelovalo oko 80 svećenika, brojne časne sestre i mnoštvo naroda Bošnje, posebno iz župa u kojima je fra Drago djelovao. Nakon mise od fra Drage su se oprostili župnik Rasna, fra Dragine rodne župe, fra Ante Kurtović, humački gvardijan fra Miro Šego, čerinski župnik dr. fra Iko Skoko i širokobriježki gvardijan fra Branimir Musa. Fra Branimir je pročitao i riječi sućuti biskupa mons. dr. Ratka Perića, provincijala Bosne Srebrene fra Mije Džolana, zadarskog provincijala fra Joze Sopte i provincijale s. Jeleno Puljić. Fra Drago je pokopan u fratarsku grobnicu na groblju Mekovac na Širokom Brijegu uz pjevanje "Kraljice neba".

Fra Drago je rođen u obitelji Jure i Ive z. Skoko na Dužicama, župa Rasno, 11. listopada 1943. Kršten je u župnoj crkvi u Rasnu dan poslije. Pučku školu pohađao je u Dužicama, Lefincu i Širokom Brijegu od 1951. do 1959. Klasičnu gimnaziju završio je u Sinju i Dubrovniku od 1959. do 1964. Studirao je filozofiju i teologiju u Visokom, Sarajevu i Schwazu od 1965. do 1970.

Franjevački habit obukao je na Humcu 13. rujna 1962. Vječne zavjete položio je na Humcu 15. srpnja 1968. Zareden je za diakona u Schwazu 20. travnja 1969., a za svećenika u Frohaleitenu 26. srpnja 1969.

Djelovao je kao kapelan na Humcu od 1970. do 1972., a u župi Međugorje od 1972. do 1974. Župničku službu obnašao je u Ružičima od 1974. do 1976. U župi sv. Petra i Pavla u Mostaru djelovao je kao kapelan od 1976. do 1988. Župnik je u župi Ploče-Tepčići od 1988. do 1999. Od 1999. do studenoga 2007. djelovao je u župi Cerin, a od studenoga 2007. do kraja, zbog teške bolesti, boravio je u samostanu na Humcu.

Fra Drago je bio svećenik-franjevac nepoko-

lebljive vjere, ustrajne molitve, vedra duha i u danima teške bolesti, pažljiv, te iznimno zahvalan i za najmanji znak pažnje i ljubavi.

fra Iko Skoko

Nadobudnom fra Dobroslavu Majiću u spomen

Ante, fra Dobroslav, rođen je 26. kolovoza 1922. u Vitini u plodnim docima i na obroncima (sa sjeverne strane) brda Zelengove, u koju je kao dijete zurio i kao dječak gazio na putu do mjesne škole i rodnih poljskih livada, na kojima je ocu pomagao. Njegovi roditelji Jozo(ra) i Kata bili su uzorni katolici, u tom su duhu odgajali sina i nadahnjivali ga protivljenom vjerom, koju je i on ponio u život i na njezinim se izvorima napajao. Otac, ponosni "Amerikanac", i majka Stiškinja strogo su se držali tradicionalnih kršćanskih životnih nazora i grijali se na kućnom ognjištu usprkos modernom iznašaku elektrike. Ante je od roditelja baštiniuo neobičnu blagost srca i čvrstoću karaktera, čime je krčio putove poznanstva i širio krugove svojih prijatelja u sjemeništu na Širokom Brijegu, kamo je došao 1933. godine. Bio je mladić uznosita duha, znao je kontrolirati emocije i porive razbuktae mladosti, koja je u njemu vrela "ko mošt novog vina" (Ivo Lendić u pjesmi "Krtolić grožđa").

Kao sedamnaestogodišnjak stupio je 29. lipnja 1939. u novicijat – godinu kasnije – na Humcu kod Ljubuškoga, kada su se na nebu počeli gomilati tmurni oblaci napunjeni eksplozivom budućeg svjetskog rata. Zbog sigurnosnih mjera morao je mijenjati mjesto boravka te je svečane redovničke zavjete položio 29. lipnja 1944. godine na Cerinu u Brotnju i time se konačno odlučio za franjevački redovnički život. Tada su bila nesigurna vremena u Hercegovini te je kao bogoslov tražio sigurnija uporišta gdje bi nastavio svoje bogoslovne studije. I poiskao je prema sjeveru i stigao do Slovenije, gdje su ga partizani zarobili i vratili u Hrvatsku, u okolicu Zagreba. Tu su ga strpali u logoe, gdje je doživ-

ljavao nečovječna poniženja i najstrašnija zlostavljanja. Potpuno iscrpljen od bolova prebačen je u bolnicu Sestara milosrdnica u Zagrebu, gdje je 6. kolovoza 1945. godine umro. Tu je potpuno dogorjela njegova životna svjеча i neproziran mrak spustio se na njegovu mladost. Bila je to posljedica zatvorskih muka i partizanskih zlostavljanja do besvijesti. U tim tentalovskim mukama zadobio je ukočenost mišića, što je dovelo do moždanog udara i smrti. Bog ga je "stavio na kušnju" (Mudr 3,5), što je junački izdržao. Podnoseći paklene muke ubrao je vjeznac mučeništva.

Skroman kameni spomenik resi njegov grob na Mirogoju. Tu su pokopane njegove patnje, osobna sudbina i nestvarane nade mladosti.

Za njega su završile sve postaje križnog puta. Božje litnice pune se pšeničnim bračnom samljevenim u zloći srca, jer ljudski su putovi posuti mržnjom, sebičnošću i osvetom.

Godinama smo u rodnoj Vitini koracali istim stazama, gazili iste bogane prema Širokom Brijegu i u proljeće upijali zamamni miris tilovine što je titrao u zraku i dražio osjetila raskolne mladosti. Živjeli smo u ocažaju izgrađenom obiteljskog života koji je higlasao po seoskim četvrtima i stvarao duh nakalamljenog zajedništva, vjerna tradiciji i kršćanskim shvaćanjima vjere.

Njegovo rodno mjesto naučilo ga je ljubiti život, nasilno ugužen u dvadeset trećoj godini mladosti, koja je posve zamukla i pala u zaborav. Treba je oživjeti jer odiše kapljicama prolivene krvi koja vapí za pravdom.

Mali Ante preprastao je u nadobudna fra Dobroslava, a ovaj u istinskog mučenika. Bezbrojni grobovi takvih neuduhnih stradalnika rasijani su po svim predjelima naše Domovine i izvan njezinih granica od Bleiburga, preko Tezna i Maceja do drugih neistraženih komunističkih mučilišta. Gminali su svi oni koji su uzdignuta čela hrabro svjedočili i javno isповijedali ideale vjere i nacije, koje su pogazili komunistički teroristi.

Fra Dobroslav Majić ubraja se među osam ubijenih klerika Hercegovačke franjevačke provincije, stradalih zloglasne 1945. godine. Njemu nije bilo suđeno da kao svećenik uride na Gospodnji oltar, ali je zbog nepravedno prolivene krvi dostojno i zasluženo stupio pred lice Svevišnjega, koji mu je pomazao ruke uljem besmrtnosti.

dr. fra Častimir Majić